

Doručeno: 26. III. 2007

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy

....., proti žalovanému: Úřad pro ochranu osobních údajů, se sídlem v Praze 7, mlk. Sochora 27, zast.
..... přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, k žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 26.7.2005, čj. CJ04964/05UOOU,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce napadl shora uvedené pravomocné správní rozhodnutí, kterým předseda žalovaného zamítl jeho rozklad a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 6.5.2005, čj. 01428/05UOOU. Ve správním řízení byla žalobci uložena pokuta ve výši 180.000,- Kč podle ust. § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), za porušení ust. § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů.

Žalobce napadl správní rozhodnutí v celém rozsahu, domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, eventuálně navrhoval snížení uloženého trestu. Žalobce nesouhlasil s tím, že jeho jednání je správním deliktem, za nějž byl postížen, přičemž podle jeho názoru naplnil liberační důvod podle ust. § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. V letech 2001 – 2004 docházelo v bytovém domě k útokům na majetek, ale i osobním útokům na členy družstva a správce. Žádný z těchto útoků nebyl policií došetřen, trestní stíhání nebylo zahájeno z důvodu, že nebylo možné tyto útoky prokázat. Správní orgány intenzitu a četnost těchto útoků nijak nezkoumaly, což podle názoru žalobce způsobuje řádné nezjištění skutečného stavu věci podle ust. § 3 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „správní řád“). Tím, že správní orgány neprovedly dotazy na policii, aby tak ověřily tvrzení žalobce, tuto zásadu porušily. Proto toto šetření provedl žalobce a výsledky poskytl správnímu orgánu. Z tohoto šetření vyplývá, že četnost útoků se v roce 2004 snížila.

Žalobce dále v žalobě uvedl, že nasazení videotechniky lze účinně zabraňovat poškozování majetku správce. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že shromážděné údaje jsou údaji osobními podle ust. § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Identifikace osob na základě záznamu není možná, navíc nikdy nedošlo k přehrání záběrů zobrazených osob. Proto se podle názoru žalobce nemohlo jednat o osobní údaje, ale pouze o potenciální osobní údaje. Touto námitkou se předseda žalovaného zabýval pouze povrchně. Se záznamem se nikdo neseznamoval, tak se nemohlo jednat o osobní údaje. Žalobce dále uvedl, že monitorovány byly pouze společné prostory, nikoliv prostory určené k provádění osobních úkonů.

Žalobce dále poukázal na to, že o umístění kamerového systému byli všichni obyvatelé domu informováni na vývěsce, proto žalobce splnil svou povinnost podle ust. § 11 zákona o ochraně osobních údajů. Skutečnost, že tuto vývěsku někdo strhnul, nemůže jít k tíži žalobce. Žalobce chtěl v řízení existenci této vývěsky prokázat záznamem z pořadu České televize, tento důkaz však ve správním řízení nebyl vůbec proveden. Žalobce dále uvedl, že osoby zobrazené na záznamech nemohly být identifikovány, tyto záznamy však nelze použít k důkazu, neboť žalovaný je nařídil zničit.

Žalovaný s žalobou věcně nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí. Odkázal na předchozí průběh správního řízení a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný poukázal zejména na ochranu soukromí (článek 8 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách), čemuž postup žalobce při monitorování společných prostor domu neodpovídal. Při kolizi dvou zájmů (ochrana majetku proti ochraně soukromí) je zapotřebí dát přednost ochraně soukromí (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15.2.2005, sp. zn. 22 Cdo 863/2004, náleznost Ústavního soudu ze dne 12.4.1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94). Důkazy na policii nebyly prováděny, neboť četnost útoků, nemůže ovlivnit právní posouzení této otázky. V daném případě se jednalo o osobní údaje podle ust. § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, neboť osoby zde zachycené identifikovány byly, čemuž odpovídají i podaná trestní oznámení. Tato argumentace žalobce je pak vnitřně rozporná, když monitorování prostor zdůvodňuje důkazní situací v případném trestním řízení, na druhé straně tvrdí, že se o identifikovatelné údaje nejedná. Není podstatné, zda byly monitorovány veřejné či soukromé prostory, neboť instalace monitorovacího systému je podle názoru žalovaného vždy zásahem do soukromého a osobního života subjektů. Rovněž skutečnost, zda žalobce splnil svou informační povinnost podle ust. § 11 zákona o ochraně osobních údajů není podstatná, neboť k porušení zákona došlo již samotným provozováním monitorovacího systému.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobce navrhl doplnění dokazování spisy Městského soudu v Brně (sp. zn. 52 C 7/2000, kdy se jednalo o určovací žalobu k vlastnictví domu, a sp. zn. 12 T 144/2002, kdy byl předseda představenstva družstva žalobce zproštěn obžaloby z maření výkonu úředního rozhodnutí). Soud dokazování v tomto směru nedoplňoval a návrh při jednání zamítl, neboť takové dokazování nemá význam pro skutková zjištění, která jsou předmětem právního hodnocení dané věci. S ohledem na právní posouzení věci je takové skutkové zjištění bez právního významu, neboť otázka vlastnictví domu či trestní odpovědnost předsedy představenstva žalobce nemůže být podkladem pro posouzení porušení povinnosti žalobce podle ust. § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, za což byl ve správním řízení postižen.

V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce je vlastníkem bytového domu, kde je 6 bytových jednotek (2 jednotky v užívání členů družstva, 4 jednotky nájemní). V květnu 2003 žalobce instaloval monitorovací systém a došlo k nahrazení tradičních zámků od hlavních vchodových dveří elektronickými zámky. V rámci místního šetření bylo zjištěno, že se jedná o 4 kamery, 3 kamery snímají společné prostory domu a jedna kamera vstupní část do společného bytového prostoru členů družstva, kamery jsou spuštěny trvale, jejich rozlišovací schopnost je dostačující k identifikaci osob a jejich činností. Každý z nájemníků užívá při vstupu do domu přesně identifikovatelný čip. K námitce žalobce, že mu svědčí výjimka podle ust. § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, předseda žalovaného v odůvodnění uvedl, že ačkoliv majetek žalobce byl zřejmě skutečně poškozován, je vzhledem ke všem okolnostem zpracování použití této výjimky vyloučeno, neboť prostředky a způsob zpracování nelze považovat za přiměřené k rozsahu a způsobu ohrožení práv žalobce. Spojením záznamů kamerového systému a záznamů ze snímačů z elektronických zámků dochází k významnému a neodůvodněnému zásahu do soukromého a osobního života subjektu údajů. I prostory mimo obydlení se považují za soukromé prostory (zde je odkázáno na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, který dospěl k závěru, že by bylo příliš restriktivní limitovat soukromí pouze na vnitřní okruh, v němž jednotlivec může žít svůj soukromý život podle svých představ). K námitce žalobce, že v bytovém domě docházelo k četným útokům na majetek a osoby členů družstva, a monitorovací systém měl být využit k prokázání těchto skutků u policie, předseda žalovaného uvedl, že takové zpracování je vyloučeno. Žalobcem byl v domě vytvořen ucelený systém (kamery a identifikovatelné čipy k elektronickým zámkům) umožňující získat komplexní informace o pohybu a činnosti všech osob, které do domu přicházejí či z něj odcházejí. Intenzita těchto opatření vylučuje použití výjimky podle ust. § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Není podstatné ani možné zjišťovat počet či intenzitu případů poškození majetku, zdraví či cti osob v domě, neboť se zjevně jednalo o vzájemné napadání představitelů družstva a nájemníků domu, kdy nebylo v reálných možnostech žalovaného zjistit skutečný stav věci. Obecnou povinností při zpracování veškerých osobních údajů je, že správce musí dbát, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech a musí se vyvarovat do neoprávněného zasahování do soukromého a osobního života subjektu údajů. Ochrana soukromí vyplývá z článku 7 odst. 1 a článku 10 Listiny základních práv a svobod, a pokud by mělo dojít k aplikaci výjimky z této zásady podle ust. § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, muselo by se jednat o takovou intenzitu, který by převýšil zájem na ochranu soukromí subjektu údajů, což v tomto případě nebylo. Tento názor podporuje i to, že jednotlivé záběry byly systematicky automatizovaně převáděny do podoby digitálních souborů, opatřovány lokalizačními a časovými údaji, ukládány na paměťové médium pro další použití a dále používány, aniž by byly likvidovány v souladu se zákonem o ochraně osobních údajů.

V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je dále uveden rozbor, zda se jednalo o osobní údaje a jejich zpracování podle ust. § 4 písm. a) a e) zákona o ochraně osobních údajů. Základním předpokladem je tak zjištění, zda se jedná o systematické operace s osobními údaji. Za základ systematické činnosti lze považovat to, že pořizované záznamy byly zaznamenávány a uchovávány pro další použití, proto je pořizování takových záznamů jejich zpracováním podle ust. § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Prostory domu jsou prostorami, v nichž nájemník očekává jistou míru soukromí, byť ne takovou, jako ve svém bytě, a to bez ohledu na to, zda lze náhodně prosklenými dveřmi do těchto prostor nahlédnout, neboť je rozdíl od náhodného pohledu přes prosklené dveře, od kontinuálně nahraných sledování kamerami. V případě kamerového sledování je nutné velmi striktně uplatňovat zásadu přiměřenosti jeho využití. Tyto systémy lze využít pouze tam, kde jiná

opatření směřující k prevenci nevedla k výsledku. Intenzita útoků a hodnota poškozeného majetku jsou v hrubém nepochopitelně k zásahu do práva na ochranu soukromí a osobního života. Tento názor je pak podpořen i skutečností, že jednotlivé záběry byly systematicky automatizovaně převáděny do podoby digitálních souborů, opatřovány lokalizačními údaji a ukládány pro další použití a používány. Ohledně námitky žalobce o tom, že nájemníky informoval vylepením oznámení o tomto monitorování, je v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno, že záznam pořadu České televize nelze přijmout za důkaz, neboť z něho není zřejmé, jaké oznámení bylo vylepeno. Toto oznámení pak nesplňuje podmínku souhlasu se zpracováním osobních údajů podle ust. § 4 písm. n) zákona o ochraně osobních údajů, který musí být učiněn ve formě právního úkonu ve smyslu ust. § 37 odst. 1 občanského zákoníku. Takový projev vůle v tomto případě prokazatelně učiněn nebyl. Souhlas subjektu údajů nelze nahrazovat poskytnutím informace, i kdyby ji žalobce bezesbýtku splnil. Předmětem řízení pak nebylo porušení informační povinnosti, proto k ověřování tohoto tvrzení nebylo provedeno dokazování.

V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je dále rozebrána výše uložené sankce. Prvostupňový správní orgán vycházel ze závažnosti porušení zákona nepřipustným zásahem do soukromí, z doby trvání jednání (od května 2003 téměř rok), z vytvoření prostředí v domě, které není pro bytové domy obvyklé, na druhou stranu zohlednil to, že počet dotčených subjektů nebyl značný. Předseda žalovaného k námitce žalobce ve správním řízení v odůvodnění rozhodnutí dále uvedl, že žalobce nedoložil, že výše uložené sankce je pro něj likvidační, proto vycházel z toho, že jeho finanční situace nemůže být zase tak špatná, pokud si mohl dovolit instalaci kamerového systému. Tento kamerový systém byl instalován proti vůli nájemníků, souhlas s jeho instalací žalobce nedoložil. Pokuta byla uložena při dolní hranici zákonné sazby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadeného rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen "s.ř.s."), vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), a celou věc posoudil takto.

Žaloba není důvodná.

Žalobce v podané žalobě poukazyval na skutečnost, že podle jeho názoru předmětným jednáním neshromažďoval osobní údaje, neboť se o osobní údaje nejedná. Soud s touto žalobní námitkou nesouhlasí, neboť o osobní údaje se v tomto případě jednalo, jak uvedly i správní orgány ve správních rozhodnutích.

Podle ust. § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, pro účely tohoto zákona se rozumí osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímým způsobem identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.

Správní orgány osobním údajem rozumějí informace získané nepřetržitým monitorováním společných prostor domu ve spojení s unikátními čipovými kódy, které slouží k přístupu do společných prostor domu. Soud s takovým posouzením tohoto právního pojmu souhlasí. V dané věci není pro posouzení podstatné, zda tyto údaje byly využitelné pouze

v případě nějaké potřeby (např. trestního oznámení) či jindy. Právě kombinace činnosti (nepřetržitě monitorování a unikátní čipové kódy) totiž jednoznačně umožňuje údaje takto získané identifikovat, a to naprosto bez ohledu, jak s takto získanými informacemi je dále nakládáno, neboť zákon pro vymezení pojmu „osobní údaj“ žádné další nakládání s těmito údaji nepožaduje. Soud nesouhlasí s žalobcem v tom, že by se předseda žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval pouze povrchně, neboť výklad tohoto pojmu řádně provedl s ohledem na námítky žalobce jako účastníka řízení (např. str. 3 první a třetí odstavec, str. 5 napadeného rozhodnutí).

Podstatou věci je tak zjištění, zda záznam získaného z nepřetržitého monitorování prostor domu umožnil zpětnou identifikaci osob, které se v daném prostoru pohybovaly. Tato identifikace na uloženém záznamu byla provedena systémem přístupu do domu, kdy se nejednalo o klasický zámek, nýbrž o otevírání dveří čipem, který každý obsahuje unikátní kód, a proto lze ztotožnit osobu, která tímto čipem otevřela dveře a následně byla zaznamenána monitorovacím systémem. Žádné jiné zjištění při posouzení této otázky není podstatné, neboť už samotným monitorováním prostor a otevření dveří čipovými kartami získal žalobce osobní údaj podle ust. § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů.

V dalším žalobním bodě žalobce uváděl, že mu svědčí liberační důvod podle ust. § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Podle tohoto ustanovení správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života.

Správní orgány při hodnocení, zda nebyl naplněn tento zákonný důvod, vycházely z hodnocení zájmů správce (v daném případě žalobce) na ochranu majetku a osobních útoků na členy družstva a na druhé straně s ochranou soukromí, přičemž v této souvislosti poukázaly na článek 8 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, která je podle článku 10 Listiny základních práv a svobod součástí právního řádu České republiky, přičemž zmínily i judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a ve vyjádření k žalobě i náleznost Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/94 a rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 863/2004. Městský soud v Praze s takovým hodnocením souhlasí.

Podle článku 8 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, která byla vyhlášena pod č. 209/1992 Sb., každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

Při případné kolizi dvou zájmů (zde zájmem na ochranu majetku a útokům na členy družstva proti zájmem na ochranu soukromí) je nutné zvážit, který zájem má z hlediska práva i společnosti vyšší hodnotu. Právo na soukromí tak může být omezeno výkonem práva jiného (ochrana majetku), v každé věci je však nutné hodnotit intenzitu obou zásahů z hlediska zvolených prostředků. Ochrana majetku či útoků na členy družstva nemůže zdůvodnit natolik razantní omezení práva na soukromí, kdy společné prostory v domě jsou bez souhlasu všech uživatelů bytů nepřetržitě monitorovány kamerovým systémem, záznamy z takového monitorování jsou ukládány a osoby na těchto záznamech jsou identifikovatelné podle čipového zámku. Takovým postupem jsou systematicky shromažďovány bez souhlasu osob informace o jejich pohybu ve společných prostorech domu, které jsou ukládány na paměťové médium a umožňují kontrolu pohybu těchto osob ve společných prostorech. V dané věci správní orgány řádně tuto kolizi vyhodnotily ve prospěch zájmu na ochranu soukromí, a

liberačnímu důvodu podle ust. § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů nepřisvědčily.

Soud pak v této souvislosti musí znovu podotknout, že pokud by monitorování prostor domu mělo především sloužit ochraně majetku, pak by museli všichni uživatelé bytů (bez ohledu, zda jsou nájemci, či členové družstva) s takovým monitorováním souhlasit, neboť tím jsou zachycovány a zpracovávány jejich osobní údaje. Bez takového souhlasu takový závažný zásah do soukromí nelze zdůvodnit.

Žalobce dále v podané žalobě namítal, že správní orgány nezjistily a ani se nepokusily zjistit skutečný stav věci, když neprovedly dotaz na policii a správní úřad ohledně množství útoků a řešených trestních oznámení a přestupků. Takové skutkové zjištění je pro právní posouzení věci však bezvýznamné. Podstatné je, zda žalobce shromažďoval osobní údaje a zda k tomu měl případný souhlas dotčených subjektů, či zda mu svědčí nějaký liberační důvod. Jak bylo shora uvedeno, liberační důvod podle ust. § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, soud neshledal, a to nikoliv proto, že by intenzita útoků byla větší či menší, v jakém časovém období, a zda se snížila po zavedení monitorovacího systému, ale už ze samotného důvodu, že takovýmto způsobem nelze nikdy postupovat. Proto by bylo nadbytečné tuto skutečnost zjišťovat, neboť na právním hodnocení věci by již nemohla nic změnit.

Obdobně totéž lze konstatovat o zjištění, zda žalobce uživatele bytů informoval vývěskou, čímž tvrdil, že splnil svou povinnost podle ust. § 11 zákona o ochraně osobních údajů. S ohledem na skutečnost, že samotné shromažďování osobních údajů bez souhlasu jeho subjektů nebylo shledáno po právu, pak skutečnost, zda žalobce dotčené osoby informoval či nikoliv, je již pro posouzení věci bezvýznamná, neboť samo jednání bylo shledáno protiprávní.

V poslední části žaloby žalobce navrhoval, aby soud od uložené pokuty upustil nebo ji přiměřeně snížil.

Podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Podle ust. 45 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů, za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta do výše 5 000 000 Kč.

Podle ust. § 46 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, při rozhodování o výši pokuty se přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno.

Žalobce do spisu doplnil fotokopie svých daňových přiznání za rok 2002 (čistý obrat 1,630.881,- Kč, daň 0,- Kč) a 2004 (čistý obrat 340.127,- Kč, daň 0,- Kč).

Soud po zvážení výše zákonné sankce podle ust. § 45 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů nedospěl k závěru, že pokuta ve výši 180.000,- Kč (tedy asi 3,6 % zákonného

rozpětí), by byla trestem uloženým ve zjevně nepřiměřené výši, že by byla pro žalobce ekonomicky likvidační, aby od ní soud mohl upustit či jej snížit (ust. § 78 odst. 2 s.ř.s.). Majetkové poměry žalobce nemohou při rozhodování o výši pokuty převládat, neboť uložení pokuty má především preventivní charakter, aby žalobce své jednání v budoucnu již neopakoval, přičemž musí působit i na ostatní osoby, aby se podobného trestného jednání nedopouštěly. Čistý obrat žalobce za rok 2002 a 2004 pak není natolik zanedbatelný, aby žalobci znemožňoval pokutu uhradit. Soud navíc souhlasí se správním orgánem v tom, že pokud žalobce investoval do poměrně nákladného monitorovacího systému, má prostředky na to, aby pokutu zaplatil. Pokud by se při ukládání pokuty měly zohledňovat pouze majetkové poměry subjektu (které však s ohledem na čistý obrat žalobce a pořízení monitorovacího systému podle názoru soudu nejsou takové, aby mu znemožnily pokutu zaplatit), pak by ukládání pokut jako správní trestání zcela ztratilo smysl.

Ze všech těchto důvodů soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 7 s.ř.s., kdy soud žalovanému, ač byl ve věci úspěšný, jako správnímu orgánu náklady řízení spočívající v odměně za zastupování advokátem nepřiznal. Soud při rozhodování o náhradě nákladů řízení ve správním soudnictví vychází z názoru, že žalovaný, který v tomto řízení má postavení správního orgánu a rozhoduje v oblasti veřejné správy, má být dostatečně způsobilý v tomto soudním řízení své rozhodnutí obhájit. Z povahy soudního řízení správního, které je řízením přezkumným, v němž soud přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, je patrné, že soud musí vycházet především z napadeného rozhodnutí. Pokud žalovaný takové rozhodnutí vydá, nemůže je již v soudním řízení správním nijak měnit či doplňovat. Pokud nějaký závěr není v odůvodnění napadeného rozhodnutí uveden či řádně zdůvodněn, a rozhodnutí by z tohoto důvodu trpělo vadou, která by mohla způsobit jeho nezákonnost, taková vada rozhodnutí již z povahy věci nemůže být v soudním řízení správním zhojena procesní aktivitou žalovaného. Žalovaný, ač je v soudním řízení správním účastníkem řízení s rovným postavením jako kterýkoliv jiný účastník, neztrácí svůj charakter orgánu veřejné správy, a jako takový by měl své rozhodnutí i bez odborného právního zastoupení před soudem obhájit. Vzhledem k charakteru žalovaného a jeho personálnímu i odbornému vybavení tedy objektivně může disponovat zdroji, které jsou schopné procesní úkony v soudním řízení správním činit. Proto soud zastává názor, že pokud si žalovaný zvolí v soudním řízení správním zástupcem advokáta, nejedná se o důvodně vynaložené náklady řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat ve lhůtě dvou (2) týdnů po doručení rozhodnutí kasační stížnost za podmínek ust. § 102 a násl. s.ř.s., a to k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím soudu podepsaného. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 28. února 2007

za správnost vypořádaní:

předseda senátu